

Když napadne dost sněhu

„Innsbruck se těší dobré pověsti díky malým lyžařským oblastem v okolí, mezi nimiž si lze podle chuti vybírat,“ píše renomovaný britský lyžařský atlas Which? – Good Skiing. Kromě Stubaiského ledovce se tu v zimě nabízí lyžařské možnosti ve Schlicku a pod Habichtem u obce Fulmpes (kombinace sjezdování po vysokohorských loukách a v lese), v Igls (s převahou středně obtížných sjezdovek) a v oblasti Axamer Lizum (dlouhé lučinaté sjezdy všech stupňů obtížnosti). Axamer Lizum je zároveň jednou z nevyhledávanějších rakouských lokalit pro snowboarding v hlubokém neupraveném sněhu. Přímou z Innsbrucku jsou vidět příkré hory nad Seefeldem, které jsou vyhlášené kromě náročných sjezdovek také dlouhými sjezdy ve volném terénu mezi skalami.

Jak se tam dostat

- Po některé dálnici směrem na Brennerský průsmyk. V Innsbrucku odbočit na Stubaital. Z Česka trvá cesta osobním autem asi šest hodin, zájezdový autobus jede o dvě hodiny déle. Vzdálenost z Prahy je 560 kilometrů, z Brna je to o čtyřicet kilometrů dál.
- Dá se jet i vlakem přes Linec do Innsbrucku a odtud horskou tramvají do Fulmpes a dále skibusem. Nejkratší spoj jede dvanáct hodin.
- Do Innsbrucku se dá přiletět i letadlem. Je to však časově nejnáročnější možnost. Tramvaj stojí podle zvolené nástupní zastávky v Innsbrucku okolo sta korun.

Mapa: © Kartografie Praha

Stubai

Podzimní ledovcové lyžování

Snímek: Österreich Werbung

Nejlepší podzimní ledovcové lyžování v Evropě pravděpodobně nabízí Stubaiské Alpy kousek nad rakouským Innsbruckem. Francie je na pár dní lyžování příliš daleko, na Italské Marmoladě je pouze jeden svah, ostatní rakouská střediska jsou oproti Stubai menší a tlačí se v nich spousta lidí.

V listopadu a v prosinci tady ale také bývá plno a na alpské poměry se tu dlouho čeká. Fronty u hlavní šestsedačkové lanovky na Eisjoch trvají až patnáct minut. Dokud totiž nenapadne snůž v okolních střediscích, sjíždějí se na Stubaiský ledovec nedočkaví lyžaři z Itálie, Rakouska, Německa a také Češi a Poláci.

A hurá na svah

Pojďme si tedy projet inženýrovaných padesát kilometrů sjezdovek, které obsluhují čtyři kabinové a pět sedačkových lanovek a k tomu deset vleků. Auto nebo autobus odstavíme u údolní stanice lanovky na bezplatném parkovišti. Permanentka se dá koupit již v Česku v cestovní

kanceláři, abychom se nezdržovali u místní pokladny.

Dvěma dlouhými kabinovými lanovkami, mezi kterými musíme ve stanici Fernau přestoupit, se vyvážíme do samého centra lyžařského cirkusu zvaného Kamzicí zahrada (Gamsgarten) ve výšce 2620 metrů nad mořem. Jen co vystoupíme z lanovky, stojíme na ledovci.

Pro první seznámení s celou oblastí doporučujeme nasednout na již zmíněnou šestsedačku, která nás doveze na Ledové sedlo (Eisjoch). Podél lanovky sjedeme nazpátek širokým zasneženým kotlem, kudy jezdí nejvíce lyžařů. To je znakem nejlepší a nejlépe upravené sjezdovky, i když se jedná jen o modrou, a tedy nejlépeší. Ve třetině sjezdu uvidíme po pravé straně dráhy postavený obří slalom pro veřejnost, kde si každý může nechat elektronicky změřit čas. Zleva se k nám připojí několik těžších sjezdovek a dole potom i dvě terénní trasy zvané skiroute.

Chceme-li je vyzkoušet, necháme se vyvézt další sedačkou nad skálu Červený

šlechtic (Rotadlkopf). Pár kratších jízd odhalí naše schopnosti jezdit v bouřích a v terénu.

Názvy jako z pohádky

Poté mírnou modrou tratí přejedeme ještě více doprava ke dvěma souběžným vlekům zvaným Vzdálený prašan (Dauenferner). Již při tažení nahoru si můžeme prohlédnout vyhlášenou carvingovou sjezdovku po pravé ruce. Je široká, nepřilíživě skloněná a rovná jako mlata.

Až se nabažíme extrémního carvingu, sjedeme od horní stanice vleků doleva po černé sjezdovce, pojedeme hlavní šestsedačkou a sjedeme ke krátkému vleků v malém sněhovém kotli Ledové sedlo II (Eisjoch II). Zde je vybudovaný snowpark s umělými překážkami pro snowboardisty. Svah nevyniká zajímavými sjezdovkami, ale dobrým sněhem. Je totiž během dne dlouho ve stínu.

Odpoledne, kdy bývají hlavní sjezdovky v pravé části ledovce rozryté od